

Redactioneel

De taarten waarop Michelle Udo ons trakteerde, waren een lust voor het oog en een streling voor de tong. Ik had er eentje afgepingeld, maar mevrouw Van der Zwan had er niet eens om gevraagd! Natuurlijk hebben we ruim gedeeld. Nee, dat was geen poging tot omkoping door Michelle, want op het moment dat de taarten werden bezorgd, wist ze al een week dat zij geslaagd was. Intussen zijn ook de uitslagen van de herexamens bekend. Met de mavo op 93% kunnen we heel tevreden zijn. De havo komt op 85% en ook dat is redelijk. Maar 80% atheneum valt ons nogal tegen. Dat zal ons een volgende keer niet gebeuren! Alle geslaagden, en dat zijn er wel heel erg veel, van harte gefeliciteerd.

Vakantie

‘Rust nu maar uit, jij hebt je strijd gestreden,’ dichtte Nel Benschop. En J.C. Bloem zong: ‘Rust aan het hart dat overal wou wonen, maar nergens wonen kon, daar steeds het elders riep.’ Toen de twee dichters deze woorden uit hun pen tevoorschijn toverden, dachten ze waarschijnlijk aan iets anders dan de vakantie, maar een lezer heeft recht op een eigen context en wij denken meer aan vakantie na een periode bikkelen dan aan de

levensstrijd.

Persoonlijk zie ik erg tegen de vakantie op. Ik moet een paar weken kamperen, een week fietsen, ik heb krijg een nieuwe camera die ik weer moet uitproberen en op het leestafeltje liggen meer boeken dan ik in een korte zomervakantie verstouwen kan. Willen ze ook nog dat ik bezoekjes afleg, leuke festivals bezoek, wat doe in het huis van mijn moeder en in het huis van mijn zoon. En o ja, ik ga nog uit eten met die en met die en dat niet gewoon even tegelijkertijd. Moet ik ook nog naar een openluchtopera en krijg ik plotsklaps ook nog cd's voor mijn verjaardag en vergeet die oude oom Kees niet en zou ik nu mijn kamer niet eens een grondige beurt geven.

Maar dan, op maandag 22 augustus hebben we dat gelukkig allemaal achter de rug en komen jullie weer. Eindelijk.

Ik denk dat er heel wat docenten de zondagavond daarvoor al bij het hek op jullie staan te wachten.

Kom maar kijken.

Len Borgdorff

Agenda

Start nieuwe schooljaar

Hieronder staan de data plus tijdstippen waarop je weer op school wordt verwacht.

De jaaropeningen vinden plaats in de aula.

Maandag 15 augustus

Leerlingen leveren taken in per mail/per post bij de vakdocent met cc voor afdelingsleider

Maandag 22 augustus

11.00 uur jaaropening Havo 2 (plus introductie) en Havo 3 (plus reflectie) tot 14.00

11.30 uur jaaropening Mavo 2

11.45 uur jaaropening Mavo 3 en Mavo 4

12.00 uur jaaropening Havo 4 tot 13.30 uur

12.30 uur jaaropening Atheneum 4 en Atheneum 5

12.30 uur jaaropening Atheneum 6 en Havo 5 in lokalen met mentor (daarna werken aan PWS)

13.00 uur jaaropening Atheneum 2 en Atheneum 3

Dinsdag 23 augustus

08.20 uur Start lessen

09.00 uur jaaropening brugklassen (aansluitend introductieprogramma)

Maandag 12 en dinsdag 13 september komt de schoolfotoğraf

Excursie bovenbouw

Natzweiler – Struthof

De inmiddels traditionele excursie naar Natzweiler – Struthof heeft ook dit jaar weer plaats gevonden. Een groepje leerlingen is vrijdag 24 juni vertrokken naar Natzweiler in de Elzas (Frankrijk), samen met een aantal docenten en met de 95-jarige (!) Velo Bierman, één van de laatste overlevenden van dit 'Nacht-und-Nebelkamp' uit de Tweede Wereldoorlog..

Nacht und Nebel was een speciaal programma dat door de Wehrmacht was ingesteld om verzetsmensen spoorloos te laten verdwijnen. Het kernpunt van het programma was 'tot durch Arbeit'. De gevangenen werden barbaars behandeld en moesten meestal op een hongerdieet in de steengroeve werken totdat de dood volgde. De gevangenen mochten geen brieven schrijven of ontvangen, de familieleden mochten niet weten waar hun naasten verbleven en zij werden bij overlijden niet op de hoogte gesteld. Sterker: vaak werden na de arrestatie de persoonsgegevens verwijderd uit de burgerlijke stand. Vanaf dat moment was je zonder officiële identiteit, een 'niet-persoon'. Veel verzetsmensen uit Frankrijk, België, Luxemburg, Nederland en Noorwegen zijn zo op gruwelijke wijze om het leven gekomen en uit het leven verdwenen.

Velo vertelt op boeiende wijze over wat hij heeft beleefd. Hij vertelt met boosheid, met verdriet en met relativering en humor. Matan Haviv, één van de leerlingen die mee geweest is, verwoordt het zo: "De verhalen die u vertelde, raakten mij erg en ik vond ook dat u ze erg goed op ons kon overbrengen. Vooral natuurlijk door op de plek te zijn waar deze gruweldaden hebben plaats gevonden, kon je je een beeld vormen bij uw verhalen waardoor wij ons (voor een fractie) konden beseffen hoe erg deze tijd geweest is. De plekken die mij het meest raakten, waren het verkoperde skelet van een zigeuner, de oven waar lijken in verbrand werden, de gedenkplaats van vele concentratiekampen met ook de as van de mensen in de grond en de gaskamer. Dit

omdat ik deels uw emoties waarmee u praatte, voelde en ik echt besepte dat deze mensen hebben moeten doormaken wat niet in woorden is uit te drukken, zo erg.

Ik heb deze dagen echt geleerd hoe blij we moeten zijn met de omstandigheden waarin wij leven en dat we daar bewust blij mee moeten zijn en ze moeten koesteren. Ook is een hele belangrijke les voor mij dat je mensen niet zomaar bij een groep, soort of ras moet plaatsen, maar moet kijken naar het individu met wie je te maken hebt. Als alle mensen zo zouden gaan denken en anderen kunnen respecteren hoe ze zijn, zou er immers geen oorlog meer zijn op de wereld."

Op iedereen heeft deze excursie een diepe indruk gemaakt.

Colofon

Nieuwsbrief voor ouders en leerlingen van het Niftarlake College

Reacties naar:
nieuwsbrief@niftarlake.nl

Redactie
Len Borgdorff, Ineke Wertheim,
Hans Wessels

Interview

“Er moet wel gerechtigheid in voorkomen. Dat is heel belangrijk.”

Het is niet zoals het hoort. Kees Lugthart, docent wiskunde maar voor collega's vooral bekend als roosterbrein, vertrekt weliswaar van het Niftarlake, maar niet om van pensioen, fpu of wat dan ook te gaan leven. Meestal is alleen voor deze uitverkorenen een uitgebreid interview in de Nieuwsbrief weggelegd. Maar Kees is nog veel te jong om te stoppen met werken (hij is 56). Dat wil hij ook niet. Maar hij vond het na 25 jaar tijd om een stap te zetten.

Waarom doe je dat toch, na vijftientig jaar vertrekken?

Ik heb het hier wel een beetje gezien. Als je ergens lang bent, veranderen zaken en niet elke verandering is een verbetering. Ben je ergens zo lang, dan heb je veel gezien en je ziet ook wel meer dan anderen. Je bent ook gevoeliger voor verandering. Ik mis manieren waarop vroeger zaken werden aangepakt. Ik voelde me steeds meer klem zitten.

Als schoolbestuurder van scholen in Harmelen kreeg ik ooit te maken met een rapport over mobiliteit en daarin stond dat iemand na tien jaar van baan zou moeten veranderen. Toen ik dat las, dacht ik: nou, Kees, dan wordt het voor jou ook tijd.

Toen is dat niet gebeurd. Nu denk ik dat het goed is.

Maar wat doe je nu? Ga je hier weg of ga je ergens anders naartoe?

Het is waar: ik ging weg, maar ik ben steeds meer bezig om ergens heen te gaan. De school waar ik ga werken, lijkt me heel leuk. Die ken ik omdat mijn eigen kinderen erop zaten, ik ken al wat mensen die er werken. Jannie (*de vrouw van Kees*) heeft er lang geleden trouwens ook gewerkt. Ik merk dat ik er erg veel zin in heb om me weer net als vroeger helemaal op het lesgeven te storten en niet meer vooral met roosters bezig te hoeven zijn. Dus ja, ik ga ergens naartoe.

Waar kom je trouwens vandaan?

Voor ik in 1986 naar het Niftarlake kwam, heb ik negen jaar gewerkt op een school in Gorcum. Maar die school werd kleiner en het zou in geval van nood niet makkelijk zijn een baan elders te vinden, dus toen er een advertentie kwam waarin een volledige baan in Maarssenbroek werd aangeboden, heb ik daar op gereageerd, samen met een collega trouwens. We waren beiden benoembaar, maar uiteindelijk ben ik het geworden en die collega zit nog steeds op de school in Gorcum. We hebben elkaar niet uit het oog verloren.

Wat voor school kwam je binnen?

Ik was de tweede lichterling. Er was in de jaren daarvoor een groep docenten gekomen die het Niftarlake hadden gebouwd. Je hoorde er wel echt bij, maar ik had iets gemist wat die anderen wel met elkaar hadden meegemaakt. Toch heb ik de docenten hier altijd als een hecht team ervaren, nog steeds. Dat is niet veranderd.

Uit wat voor nest kom jij?

Ik kom uit Oud-Alblas.

Als ik een opmerking maak over bakker Vogel uit Oud-Alblas die ik vroeger al regelmatig op een markt zag, dan vertelt Kees dat ik dan misschien koek gegeten heb waarin eieren van zijn vaders kippen waren verwerkt.

Wij hadden thuis een boerderij en bakker Vogel was onze buurman. Als die eieren nodig had, kwam hij bij

Colofon

Nieuwsbrief voor ouders en leerlingen van het Niftarlake College

Reacties naar:
nieuwsbrief@niftarlake.nl

Redactie
Len Borgdorff, Ineke Wertheim,
Hans Wessels

ons. Nee, het is nooit het idee geweest dat ik boer zou worden. Mijn oudere broers moesten vrij snel op een boerderij aan de slag, maar voor mij gold dat niet, want mijn vader verkocht de boerderij toen ik tien was en bovendien kon ik goed leren, dus ik moest maar naar de HBS. Ik ben nummer vijf in een reeks van zeven kinderen.

Voor mij was snel duidelijk: als je op de HBS zit, word je leraar of dominee en ik zou leraar worden. Wiskunde lag me heel goed, dus ik had al jong een duidelijk beeld van wat ik worden zou.

O ja, ik heb later nog wel eens gesolliciteerd bij een verzekeringsmaatschappij. Dat was heel goed voor me. Ik ben er gillend weggelopen. Dat denken in zo'n bedrijf, de taal, het gedoe over doelen die gehaald moesten worden. Nee, de volgende dag ben ik dubbel zo dankbaar weer naar school gegaan. Ik wil met mensen te maken hebben omdat het mensen zijn. Misschien komt dat bij andere vakken dan wiskunde meer tot zijn recht, bij maatschappijleer en Nederlands bijvoorbeeld.

Maar je moet mensen toch iets leren en dat doe je toch bij wiskunde?

Ja, dat is zo. Maar goed onderwijs betekent dat leerlingen gevormd worden. Ze krijgen bagage waar ze hun hele leven iets aan hebben, ze moeten door de school later gelukkig kunnen worden. Tenminste dat moet een school willen. Dat is goed onderwijs. Het gaat niet allereerst om de cijfers. Bij goed onderwijs krijg je de goede cijfers er gratis bij. Zo zit dat.

Dat bezielt me, maar ik zie dat ik behoorlijk vastzit in het stramien van mijn lessen. Dat heeft ook te maken met het feit dat ik mijn handen vol heb aan wat morgen echt klaar moet zijn. En daar heb ik als roostermaker erg veel mee te maken.

Roosters zijn hopelijk niet alleen kommer en kwel?

Helemaal niet. Het ligt me ook wel dat werk, al verlang ik nu vooral naar lesgeven.

Waar ik bij het roosteren erg van kan genieten... Als ik een half uur investeer in een probleem, dan kan het zijn dat een hele klas en een collega daar een jaar van kunnen profiteren. Dat geeft een heerlijk gevoel. Je snapt wel dat ik daarom juist ook wel baal wanneer zoiets niet lukt. En dat gebeurt ook. En hoe ik in dat roosteren gerold ben. Ja, dat had met de voorbereiding van Tweede Fase te maken. In die tijd deden twee conrectoren nog het rooster, Wim Renkema en Janneke Roukema. Ik werd er bijgehaald en zo kwam van het één het ander. Maar ik heb ook nog wel andere dingen gedaan. Ik was met hart en ziel lid van de actiecommissie die elke twee jaar een grote actie voor een goed doel op poten zette.

Ik deed natuurlijk wel meer dingen. Mentoraat bijvoorbeeld. Wat me daarvan erg is bijgebleven: ik was mentor van een klas en ik had serieus met al mijn leerlingen gesprekken gevoerd, maar Everdien Smeenk (*oud-collega*) die dus helemaal geen mentor van ze was, wist tijdens een rapportvergadering veel meer over die leerlingen van mij te vertellen dan ik. Daar had ik bewondering voor. Zij praatte met die leerlingen, ik sprak met ze... Nou, hoeft dat geen bezwaar te zijn, want ik denk dat leerlingen die een beetje op mij lijken dat spreken juist wel prettig vonden. Thuis werkt het ook zo. Jannie is een echte moeder. Zij moedert, zij praat. Ik spreek. Daardoor hebben we verschillende contacten met onze kinderen. Dat vult elkaar juist prachtig aan.

Is je gezin erg belangrijk voor je?

Nou en of, buiten school ben ik vooral druk met mijn gezin, al wordt dat wel wat kleiner, en met mijn familie. Daar geniet ik van. Verder ben ik ouderling van de kerk, waarvoor ik nogal wat bezoekwerk doe en ik ben natuurlijk iemand die wel eens wat uitzoekt en berekent. Natuurlijk doe ik het een en ander in en iets meer om het huis, maar dat mag geen naam hebben. Echte hobby's heb ik niet.

Welke drie plaatjes van het Niftarlake neem je in gedachten mee.

We hadden dus regelmatig een grote actiedag. Daar genoot ik van. Je kent Wim Renkema nog wel, hè, (*heel lang conrector en ook waarnemend rector van het Niftarlake*), dus je ziet hem voor je: lange, magere, statige man, ernstig gezicht, altijd keurig gekleed, maar met humor. Die deed een wedstrijd hindernis springen, je weet wel, zoals paarden doen. Dat deed hij tegen een bok, een gedresseerde bok. Die was van een leerling. Telkens werd de lat wat hoger gelegd. O, wat was dat een prachtig gezicht. Ik geloof trouwens dat die bok indertijd gewonnen heeft.

Colofon

Nieuwsbrief voor ouders en leerlingen van het Niftarlake College

Reacties naar:
nieuwsbrief@niftarlake.nl

Redactie
Len Borgdorff, Ineke Wertheim,
Hans Wessels

Raar genoeg is de tweede aangename herinnering er eentje aan de brand uit '92. Of liever: aan wat er door die brand ontstond. Dat was een geweldige saamhorigheid tussen docenten, leerlingen en ook ouders. Als docentenkamer gebruikten we toen een kleedkamer van gymnastiek. Nee, daar waren geen stoelen of tafeltjes neergezet: je moest op een bankje zitten. Als je kon zitten. Het derde plaatje is er een uit de late jaren tachtig, toen Deetman nog minister van onderwijs was. Dan waren er een paar leerlingen die op Bisonspoor van die grote Italiaanse bollen gingen halen. Het was een atheneum 5-klas. Ja, ook voor ons, docenten. We zaten nog in die gele containers. Jammer dat me nu even geen naam te binnen schiet.

Waarom ga je naar de Driestar?

De christelijk identiteit van een school is erg belangrijk voor me. Ik voel me daarin ook wel thuis op het Niftarlake, maar die identiteit sluit niet naadloos aan bij mijn eigen beleving. Het mag van mij wel wat uitgesprokener. In de manier waarop de Driestar in Gouda daarmee bezig is, kan ik me heel goed vinden, al sluit ook die niet naadloos bij mijn beleving aan. Dat is weer een beetje te. Maar daar kan ik heel goed mee leven.

Wist je trouwens dat ik ook op een openbare school gesolliciteerd heb? Heel goed, dat ik dat gedaan heb, want het maakt me des te blijer dat ik weer op een christelijke school mag gaan werken. Kijk, met wiskunde heb je misschien wat minder tijd voor vormende gesprekken, maar ik deed altijd wel de dagopening. Ik houd me aan de thema die de *Zoutkorrel* aangeeft (*het blad dat het Niftarlake voor dagopeningen gebruikt*), maar ik lees die stukjes niet. Daarvoor in de plaats haal ik een bijpassend stuk uit de Bijbel. Dat is een goed boek en het hoort in ieder geval tot ieders culturele vorming.

Jij gaat. Jannie blijft.

Ja, ik vond het reuze gezellig dat Jannie hier ook kwam werken, maar dat speelt verder geen rol, want we zien elkaar thuis en dat is de belangrijkste plek.

Welke spreuk moet er op jouw tegeltje?

Vannacht heb ik daar wel over na liggen denken, maar er kwam niks. Vanochtend wist ik het. Of ik het goed citeer moet je zelf maar even uitzoeken. Het is het eind van de Bergrede in het bijbelboek Matteus. Nee, het maakt me niet uit welke vertaling je gebruikt. Of wacht eens... het woord gerechtigheid moet er wel in voorkomen. Dat is een heel belangrijk woord: gerechtigheid.

Len Borgdorff

Ik ga op reis en neem mee

HhhH (Himmlers hersens heten Heydrich) - Laurent Binet.(Paul Lutz)

De alchemist – Paul Coelho (Hans Wessels)

About a boy – Nick Hornby (Theo de Jong)

Three stations – Martin Smith Cruz

De boekendief – Markus Zusak (Hortense Otten)

Bad monkeys – Matt Ruff (Jasper Haenen)

Speciaal voor leerlingen bovenbouw:

Achttien – Graa Boomsma (Len Borgdorff)

Colofon

Nieuwsbrief voor ouders en leerlingen van het Niftarlake College

Reacties naar:
nieuwsbrief@niftarlake.nl

Redactie
Len Borgdorff, Ineke Wertheim,
Hans Wessels

Verhalenbundel van Sanneke van Hassel

En voor poëziefhebbers:

Het verhaal van het lichaam (tweetalige editie) – Robert Hass

Wat ik mijzelf voorhoud – Lieke Marsman (21 jaar, beste poëziedebuut van afgelopen jaar)

Muziek voor onderweg: U2, Daniël Lohues, Brahms, Caro Emerald, Lluís Llach, Paul de Leeuw

Ga naar: Camping Le Roptai in Ave (Ardennen)

Ga naar: Camping Am Oberuckersee – Warnitz (90 km boven Berlijn)

Ga naar: Opera Orfeo – Soestdijk

Ga naar: Opera The Tempest – Fort Rhijnauwen

Ga naar: Antilliaanse Feesten in Hoogstraten (België)

Ga fietsen

En als je je even verveelt, kijk dan op Youtube naar Meepraten van Micha Wertheim
(http://www.youtube.com/watch?v=0Q2hi_l6wgY)

Leve de concurrent

Het eerste schoolblad van en voor leerlingen is uit

Lees NIFTIE NEWS

Om te bewaren

JAARBOEK 2011

Alleen voor eindexamenkandidaten

Kopij volgende **Nieuwsbrief** uiterlijk woensdag 31 augustus

Colofon

Nieuwsbrief voor ouders
en leerlingen van het
Niftarlake College

Reacties naar:
nieuwsbrief@niftarlake.nl

Redactie
Len Borgdorff, Ineke Wertheim,
Hans Wessels